

Buda Ferenc

Rigmusok a századra, századvégre

*Egemen műfények másznak,
műmicsodák planétáznak.
Lövöldöznek. Rakétáznak.
Vadludak harmonikáznak.*

*Ősök, ükök, túnt elődök
titkain most eltűnődök.
Mélán nyomukba szegődök.
Egyszer magam is ledőlök.*

*

*Földünk kérge egyet pattan –
két kontinens összezsattan,
s ki tegnap még ült a padban,
ma már gyilkol lankadatlan.
Majd: ürül a lövészárok.
Hurkot vetnek a határok.
Mindenfelől jönnek rátok,
mohóbbak, mint a tatárok.*

*Ha gyalázat, hát gyalázat –
van rá annyi magyarázat!
Ez a század ilyen század –
mint egy birsalmát, lerázat.*

*

*Egyik felől: vér a sebben.
Másik felől: kéz a zsebben,
hadar egyre sebesebben
s hazudik, szeme sem rebben,
nem ismeri, mi a szégyen,
nincs benne csöppnyi szemérem,
köpi csak a szót ledéren –
nagykutya lesz, még megérem.*

*

*Úrral szegény nem komázhat,
Ha esik, hát bőrig ázhat:
alanyi joga, hogy fázhat.
Ki védtelen, nem pofázhat.*

*Ha gyalázat, hát gyalázat –
mindre akad magyarázat.
Ez a század ilyen század –
mint egy szem diót, lerázat.*

*

*Festett maszkok, mosoly-mázak.
Letapossák, aki lázad.
Szétdúlják a szülőházad?
Vájd ki szemed, varrd be szájad,*

*s ím: a csörtetők hadában,
idolok vak udvarában,
zengő-bongó utcabálban
ázunk tapsviharkabátban.*

*

*Bitang szőlő. Benne rókák.
Tar fejeken prém-parókák.
Zengzetes ódai strófák
mögött sorban – a bitófák.*

*Ilyen század hát e század:
ördögökkel paroláztat,
könnyben úsztat, vérben áztat –
a tied is rajta szárad.*

*

*Venyigeláng: forradalom –
rátalpal egy Birodalom.
Félkoporsó fekvőpadom.
Mindenható a Hatalom:
belesandít életedbe,
belerondít ételedbe,
belelapoz leveledbe,
belekukkant a beledbe.*

*Ha gyalázat, hát gyalázat –
mindenre van magyarázat.
Ez a század ilyen század –
akár egy makkot, leráznak.
Rögvest megérjük a százat.*

*Fel ne szökjön – mérd a lázad,
ám mint az eb, ha vadászhat,
nyulak nyomán nyargalászhat,
loholj, csaholj, el ne hallgass!
– Szabadhídvég, nem Tilalmas! -
S ha az etikád rugalmas,
dolgod lesz majd diadalmas.*

*

*Lám csak, lám: való a látszat –
friss hősokeket nemz a század.
Félre innét, bölcs alázat –
aki mar, csak az kaszálhat.*

*Szólj, philosoph, tudsz-e jobbat?
S míg a Föld magmáig rothad,
szörfdeszkáin ím a jognak
újjgazdagék plébojognak.*

*

*Malmot nem hajt a kanális,
az IC nem vicinális.
Kvarcórám még ha megáll is,
cifferblattja digitális.
Ibrány, Kunhegyes vagy Párizs –
intemeten ott vagy máris.
Minden transznacionális,
sőt: globális – legalább is.*

*

*Mér' vagy mán úgy megkukulva?
Csóró igríc, csapja a húrba!
Tökmindegy, hogy mollba', dúrba' –
az a menő, aki kurva!*

*S ha gyalázat? Hát gyalázat!
Mire nincs itt magyarázat?
Ez a század ilyen század –
mint egy nyúlbogyót, lerázzhat.*

*

*Jól sejtem? Jövő a mában
rejtőzik, mint füst a fában,
vagy: fenyőszál a csírában –
remény az idő falában.*

*Szültek kiket garmadában,
hátha nem éltek hiában.
Magot a szérű porában –
hagyj utódot a világban.*

1999

Petőfi utolsó látomása

*A téli Nap e tájt alant repül,
későre kél, korán alámerül.
Tengvén forralt vizen meg fókaszíron,
fagyott hitem a puszta hóra sírom.*

*Borús az ég, az árva föld fehér.
Fojtott szavam sehova el nem ér –
világ széléig elhurcolt a muszka.
Hazámba többé nem találok vissza.*

*Amíg erőmből futja még, megyek.
Szív óceánján úszó jéghegyek
terelnek, tolnak egyre északabbra.
Hajóm: reményem végleg szétszakadva.*

*Szemközt a zord, dermesztő fürgeteg.
Jeges pokol kapuján zörgetek,
– óh, bár didereghetnék Debrecenben! –
a végidő vonít e vad szelekben.*

*Viasz-orcámat rút sebek fődik,
vonszolódom roncsként a Sarkkörig –
vagy tán boroskupák közt, medvebőrön
a győztesekkel jobb lett vón' ledőlnöm?...*

*Tengerszoroson túl az Új Világ.
Külső sötétség mélyén húnyj ki, láng!
Élet, Halál, Poézis – mind potomság.
Nevem, arcom, emlékem széttapossák.*

*...Patarobaj. Tűnj el, dúlt látomás –
vérem legyen a végső áldomás.
Golyó fütyül fejem fölött sziszegve.
Ne tétovázz, kozák! Most döfj szívembe!*

*Örökre ég vérző tekintetem.
Itt estem el. Köszönöm, Istenem.*